

Майка

(Истинска случка).

Това бѣше следъ Европейската война, Поради прекараната война, храната въ България бѣ много оскудна. Особено хлѣбътъ трѣбваше да се пести. Затова държавата даваше брашно само съ купони.

Въ крайнитѣ квартали на гр. Котелъ, живѣеше майка съ две невръстни деца. За послонъ имъ бѣ малка дъсчена кѣжличка, край която лѣте се зеленѣеше малка, но винаги подредена градинка. Мажътъ ѝ, откажъ бѣ заминалъ на война, нѣмаше никакво извѣстие за него.

Убитъ ли бѣше, плененъ ли, никой не можѣ да научи. Затова на тази майка не даваха ни помощъ, ни пенсия отъ държавата.

Брашното, което вземаше съ купонъ бѣше малко, а децата ѝ бѣха много слабички. Майката реши да лиши себе си отъ хлѣба, само и само да има за децата ѝ. И почна тя да гладува, да храни скѣпитѣ си рожби.

Работата въ кѣжци не бѣ малка. Презъ деня ходѣше въ гората за дърва, а вечеръ при едѣвамъ мъждукаше огънь, на малка черга, седеше и предеше неморно, до кѣсно. Даже и така често осѣмваше. Врѣтенцето съ своята звѣнна пѣсенъ цѣпеше нощната тъмнина и прѣспиваше дребнитѣ ѝ дечица. Пламъчето на лоеното кандилце често спираше да играе, за да слуша тъжната мелодия на врѣтенцето. Сякашъ, то разправяше живота и страданията на злочеста майка.

Тѣй тя работѣше и гладуваше. Толкова силна бѣ нейната майчини любовъ спрѣмо своитѣ деца. Когато гладътъ вземаше да ѝ измѣчва много, тя залѣгваше своя празенъ стомахъ съ две — три хапки картопки. Това бѣ нейната храна за цѣлия денъ.

Така тя премина гладна цѣлъ месецъ и половина.

Бѣше настѣпила срѣдата на зимата. Фуртуната бѣсно бушува и извиква своята страхотна пѣсенъ. Разярена тя граби снѣгъ и го хвърля върху лицата на минувачитѣ.

Една жена премина бърже малката тѣсна уличка. Тя бързаше запхтяна. Въ слабата си костелива рѣка държеше малка книжка. По бледото ѝ лице свѣтѣше искрата на надеждата. Тая жена бѣше тя — **майката**, която чрезъ глада и труда си се жертваше за своитѣ дечица.

Тя отиваше съ купонната книжка въ общината за брашно. Но изведнажъ нейнитѣ треперящи отъ слабостъ крака, почнаа да се преплитатъ, главата ѝ се замая и тѣмко когато тя минаваше малкото мостче, струполо се и зарови безжизнени рѣже въ снѣга.

Не следъ дълго съседѣ я намиратъ въ пълно безсъзнание, дигатъ ѝ и занесатъ въ кѣжци. Чрезъ дълги усилия, лѣкарьтъ сполучва да ѝ доведе въ съзнание. Той намира, че е припаднала отъ гладъ. Успокоила се вече, лѣкарьтъ ѝ разпитва, защо е стояла гладна и узнава, че тя не е яла само и само за децата ѝ да има; не е спала за да ѝ облѣче и ѝ изучи.

Това силно трогнало присѣствующитѣ и тѣ се отнасятъ съ молба до г. кмета да ѝ помогне.

И оцѣ сжщата недѣля нахранена и отпочинала, тя заема своята длъжностъ.

Майката, безъ малко, щѣше да влѣзе въ ноктитѣ на смъртта.

Колко силна, горѣща и велика е майчината любовъ!

Написала Дафинка Цонко Попова
уч. I класъ — гр. Котелъ.

Старецъ и ябълка.

Единъ старецъ садѣлъ ябълкови фиданки. Малки момченца минавали край него и му казали: „Защо, дѣдо, се мѣчишъ да саждажъ тѣзи ябълки? Ти си толкова старъ, щото не ще можежъ дочака плодовѣтъ имъ“.

— „Ехъ момченца, отговорилъ старецътъ, нима на този свѣтъ човѣкъ всичко за интересъ трѣба да върши? Ами кѣде остава любовта къмъ другитѣ...!“

— Глупости! — каза Максимъ. — Да си християнинъ значи да си врагъ на римския народъ; това значи — позоръ, затворъ, мѣки, смъртъ въ Кризея. Знаешъ ли ти това?

— Нѣма по-добри приятели на римския народъ отъ християнитѣ! — отвѣрна Филипъ. — Да страдашъ за правдата е славно, а не позорно. Отъ смъртта не се боя, защото зная, че моятъ животъ е вѣченъ.

— Не те разбирамъ, — каза Максимъ. — Вѣрното е само едно, че скоро ще станешъ плячка на лѣвовѣтъ. Отъ кога си станалъ християнинъ?

— Отъ вчера.

— Отъ вчера? — повтори очудено Максимъ. — Та нали вчера те уловиха?

— Когато ме уловиха още нищо не бѣхъ решилъ. Азъ търсихъ приятелитѣ си и се заблудихъ въ пещеритѣ. Тамъ ме срѣзнаха и заведоха на мѣстото, гдето бѣха събрани християнитѣ. Но тамъ ме хванаха.

— Какво видѣ въ пещеритѣ? —

Любовта не умира

Любовта учи всички да се обичаме, като чеда на Единния Небесенъ Отецъ Бога. Блѣнѣтъ на човѣка за тихъ и спокоенъ животъ, за щастие и благополучие, се крие въ добритѣ човѣшки отношения и съгласие — въ любовта. Любовта е извора на мечтитѣ. Любовта е силата на времето. Любовта никога не умира.

Веднажъ при известния Московския митрополитъ Филаретъ дошелъ свещеникътъ на затвора. Почналъ да му се оплаква. Затворницитѣ не ме слушатъ. Тѣ

Паметникъ на Стефанъ Караджа въ гр. Варна — вѣплотена любовъ къмъ нашия народъ.

сж безплодна почва, каменна стена. Постоянно работя, говоря, чукамъ на сърдцата имъ. Трудътъ ми пропада напразно. Тѣ нѣматъ любовъ. Въ бѣдата си, тѣ сж по-корави отъ камѣкъ. Никаква обичъ и братолубие. Сухи души! Дайте ми, владико свети, съветъ какво да правя! Съ вашиятъ опитъ и мѣдростъ елате ми на помощъ!

Светителътъ Филаретъ му превелъ думитѣ на апостолъ Павелъ: „Азъ насадихъ, Аполосъ (другъ апостолъ) полива, а Богъ израсти“. Който сажда и който полива сж нищо. Който израства — Богъ е всичко. Ние не сме по-умни отъ апостола Папла. Нашата работа е само да сѣемъ безсмъртното семе — любовта. Кога и да е Богъ ще пробуди забравилото се човѣчество и ще да се роди доброто и правото въ свѣта.

Сѣйте прочее, семето на любовта, обичта между хората, и словото ви безсмъртно, все ще роди цененъ плодъ! Любовта е вѣчна. Любовта не умира...!

полюбопитствува Максимъ. — Какво правиха тамъ християнитѣ? Магии ли?

— Тѣ се молиха.

— Кому се молиха?

— На Бога.

— На кой Богъ? Има много богове, — нетърпеливо разпитваше Максимъ. — Нека християнитѣ се кланятъ на своя Богъ, а ние на нашитѣ. Защо пакъ тѣхния Богъ да е по-добъръ отъ нашитѣ?

— Максиме, помисли кои сж вашитѣ богове. Какво хубаво можешъ да кажешъ за тѣхъ? На какво ни учатъ тѣ?

— А какъвъ е Богътъ на християнитѣ? — Ядно запита Максимъ.

— Той е Баща, Източникъ на живота, Той, като слѣнце, освѣтява нашия пѣтъ. Той ни е открилъ истината и вѣчния животъ. А истината — това е любовта.

Нѣколко минути Максимъ нищо не продума.

— Слушай, — най-после каза той, — ти говоришъ за нѣщо велико, но невѣроятно. Никой не ти прѣчи да

ДОБЪРЪ СЪНЪ.

Той бѣше боленъ отъ охтика. Страшната неизлечима болестъ малко по малко пиеше кръвта му. Тлѣеше и гаснѣше постепенно. Бѣше предъ умирање.

Дойде пролѣтъ. Природата хвърлѣше отъ себе си веригитѣ на зимата и се готвѣше къмъ разкошното пролѣтно пиршество, — пиршеството на свѣтлина и животъ. Всичко оживѣ. Всичко се раздвижи. Всичко зацѣвтѣ. А той боленъ и самичекъ, лежеше въ скромната си стая и отъ денъ на денъ чакаше свършъка на мѣжитѣ си.

— Едва да цѣвнешъ и да умрешъ, да се изгубишъ съвсемъ отъ този хубавъ свѣтъ, и да влѣзешъ въ черния гробъ! Викаше си той по нѣкога, плачейки отчаено като малко дете.

Една нощъ, изтощенъ отъ безсъница, той задрема малко. И сънува сънъ... Сънува себе си като малък — малко невинно детенце! Ето го въ черквата на Великденъ. Наоколо му всички радостни, весели и той е въ възторгъ. Горятъ восъчнитѣ свѣщи, чуе се сладкото пѣене на момченцата. Свещеникътъ съ побѣлява дълга брада излиза отъ олтаря и съ треперящъ радостенъ гласъ поздравява народа:

— Христосъ воскресе!

— Воистину воскресе! — му отговарятъ всичкитѣ наведнажъ. Болниятъ се събужда и размисля за съня си.

Като нѣщо далечно, незабравимо, мило вѣеше отъ този сънъ. Поиска му се да плаче и да се моли. Изведнажъ чува нѣщо, вслушва се въ нѣщо, чуваше се нѣкакъвъ звукъ. Той става отъ постелката си полека, полека, отива до прозореца и го отваря. Изъ синкавата мъгла на нощта той чу, че биятъ камбанитѣ за Въскресение Христово. Прекръсти се и извиква, като че отговаря на нѣкого.

— Воистину воскресе!

Когато следъ отпуска на черквата, хазайката му влѣзна въ стаята да го поздрави съ Христовото Въскресение, тя го намѣри, че бѣше вече предалъ Богу духъ. На лицето му се забележаваше една свѣтла усмивка на примирение и надежда.

Преразказала: Йонка Василева — Варна
уч. I кл. срѣд. гимназия.

Печатница „Свѣтлина“ Варна
приема порѣчки за всѣкакви училищни и цѣрк. формуляри.

сърдито му извика Максимъ. — Какъвъ християнинъ си ти? Какво си извѣлъ да измисляшъ сега?

— Нищо не измислямъ, — спокойно каза Филипъ. — Свсемъ не се шегувамъ. Азъ казахъ истината предъ сѣда и съмъ готовъ да я повторя. Азъ съмъ християнинъ.

— Слушай! — завика Максимъ. Азъ дължа много на твоя баща, па и съ тебе сме приятели, затова те защитавамъ. Изведохъ те отъ сѣда за да те избавя отъ позорното разпитване и мѣки. Ако така продължавашъ, отказвамъ се отъ всѣка защита.

— Добре правишъ, че искашъ да ме спасишъ, — тихо отвѣрна Филипъ. — Но напразно сж тия усилия. Азъ немога да се откажа — азъ съмъ християнинъ.

— Но знаешъ ли какво значи да си християнинъ? — крѣсна Максимъ.

— Да, това значи да обичашъ ближния си, като себе си. Това значи безкрайна радостъ и вѣченъ животъ.

вървашъ въ когото искашъ, но мълчи си поне. Признавамъ, и азъ не вървамъ въ нашитѣ богове. Но какво да правя? Да изгубя младостта, силитѣ ти, щастieto си зарадъ нѣкаква вѣра?!... Не ми отговаряй, Филипе! Почакай малко! Виждашъ ли часовника надъ фонтана? Щомъ паднатъ и тритѣ топки въ водата, кажи твоео решение.

Филипъ мълкомъ се поклони и отново въ залата зацари тишина.

Най-после третата топка падна въ воиата и златната рибка изплува.

— Филипе, — любезно каза Максимъ, — мисля, че ти можашъ много да напреднешъ, стига да служишъ на императора. Ти си много сладкодуменъ.

Филипъ вдигна свѣтнали очи и изгледа сериозно Максима.

— Азъ, Максиме, мисля само за вѣчността! — каза тихо той...

И отново затвори Филипа въ влажния и тъменъ затворъ.

(Следва).

М. Д. Николовъ.